

uznán za zdařený, a naložení bylo obstaráno samým odesílatelem, po případě pobřežní správou v Hamburku na jeho účet a nebezpečí, jest železnice prosta ručení za škodu také podle čl. 31 čís. 3 M. Ž. Ú., na něžž se rovněž odvolávala. Tím již padá dovolací důvod nesprávného právního posouzení. Dovolání spatřuje je v tom, že odvolací soud sprostil žalovanou stranu ručení podle čl. 31 čís. 2 M. Ž. Ú., ač tento předpis předpokládá, že vadnost obalu byla odesílatelem uznána na nákladním listu, ale v souzeném případě není o nedostatečnosti sudů na nákladním listu zmínky. Ani v této příčině nelze dovolatelce přisvědčiti. Předpis o uznání nedostatečnosti obalu odesílatelem na nákladním listu platí podle čl. 9 M. Ž. Ú. jen pro vady znatelné, pro vady, které při obvyklé manipulaci spojené s nakládáním a výpravou zásilky jsou pro zřízence dráhy pouhým okem zpozorovatelné. Vady, jichž zjištění vyžaduje, jako v souzeném případě, zvláštních znaleckých zkušeností a vědomostí, jsou vadami zevně neznatelnými a platí o nich podle čl. 9 M. Ž. Ú. pravidlo, že ručí za všechny jejich následky odesílatel.

Čís. 10270.

Zaměstnanec nemůže se ani podle § 1162 b) obč. zák. ani podle § 29 zák. o obch. pom. domáhati na zaměstnavateli náhrady za dobu, kdy byl »vysazen z práce«, byla-li mu teprve pak dána výpověď.

(Rozh. ze dne 25. října 1930, Rv I 1886/29).

Žaloba zaměstnance proti zaměstnavateli o náhradu za předčasné vystoupení ze služby byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobce se domáhá na žalované firmě náhrady za předčasné vystoupení ze služby, a to platu za dobu od 16. března do 30. června 1928, a odůvodňuje žalobní nárok tím, že dne 16. března 1928 vystoupil ze zaměstnání u žalované firmy ve smyslu § 26. zákona o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910 čís. 20 ř. zák. Žalobní nárok opírá tedy o § 29 tohoto zákona a jeho předpokladem jest, že žalobce byl, jak tvrdí, obchodním pomocníkem ve smyslu téhož zákona. Nebyl-li jím, nýbrž, byl-li jen dělníkem, jak tvrdí žalovaná firma, bylo by žalobní nárok posuzovati podle §§ 1162 a 1162b) obč. zák. V tom i v onom případě mohl by však žalobní nárok jen tehdy býti uznán za důvodný, kdyby bylo prokázáno, že žalobce skutečně zrušil svůj služební poměr k žalované firmě z důležitého důvodu, který by ho opravňoval podle § 26 zák. o obch. pom. pokud se týče podle § 1162 obč. zák. k předčasnému vystoupení. Ze zjištění nižších soudů vůbec nevyplyvá, že žalobce k žalované firmě určitým a srozumitelným způsobem projevil, že zrušuje k ní služební poměr. Zjištěno bylo jen, že žalobce žádal dne 14. března 1928 přednostu dílen

Otomara S-a, by byl povolán do práce, a že pak spolu s Josefem R-em řekl: »Ať nám firma tedy dá výpověď a odbytné a my půjdeme«. V tomto zjištěném výroku žalobce nelze spatřovati projev o jeho předčasném vystoupení ze služebního poměru, nýbrž jen výzvu, by žalovaná firma dala žalobci výpověď a vyplatila mu odbytné. Nižšími soudy bylo dále zjištěno, že této žalobcově výzvě nebylo žalovanou firmou vyhověno a že žalobce byl odkázán na dobu pozdější. Pro souzený spor jest zejména rozhodným zjištění odvolacího soudu, že žalobce byl začátkem srpna 1928 žalovanou firmou vyzván, by nastoupil práci, že tak neučinil, ale, vykážav se lékařským vysvědčením, žádal o šestinedělní zdravotní dovolenou, která mu byla také povolena, a když pak nenastoupil práci, že dostal výpověď. Z tohoto zjištění, jež nebylo dovolatelem vůbec napadeno, usoudil odvolací soud správně, že služební poměr mezi žalobcem a žalovanou firmou trval ve způsobu t. zv. »vysazení z práce« i po dnu 16. března 1928, ba i po dnu 30. června 1928 dále a že byl rozvázán teprve později, když žalobce po ukončení vyžádané zdravotní dovolené nenastoupil do práce a dostal proto od zaměstnavatelky výpověď. Žalobní nárok na náhradu za dobu od 16. března do 30. června 1928 není tudíž po právu, ať se služební poměr žalobcův posuzuje podle § 1162b) obč. zák., nebo podle § 29 zák. o obchod. pom. Posuzuje-li se věc s tohoto hlediska, jsou všechny dovolatelovy vývody bezvýznamné a není potřebí blíže se obíratí uplatňovanými dovolacími důvody podle § 503 č. 3 a 4 c. ř. s., protože nezáleží na tom, jaké povahy byl zaměstnanecký poměr žalobcův k žalované firmě, zejména, zůstal-li žalobce i po úmluvě ze dne 4. a 11. října 1913 jen dělníkem, a byl-li vázán úmluvou závodního výboru dělnického se zaměstnavatelkou o t. zv. »vysazení z práce«.

Čís. 10271.

Není vadností řízení, bylo-li jednání procesním soudem první stolice prohlášeno za skončené, ač ještě nebyl proveden důkaz obchodním rejstříkem.

Listiny z kartotéky nelze sice považovati za řádné obchodní knihy, není však vyloučeno, by jich nebylo použito k účelům důkazním.

Společnost s r. o. (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).

Za »jednajícího« ve smyslu § 2 zákona nelze považovati jednatele neprotokolované společnosti s r. o., jenž nevystupoval v jednotlivých případech konkrétně. Souhlas jeho mlčky projevený nelze spatřovati již v tom, že nedal spolusmluvníku výslovně na jevo, že nesouhlasí s obstaráním věcí za společnost.

Dokud nebyla společnost s r. o. zapsána do obchodního rejstříku, nelze jednatele považovati za jejího zákonného zástupce.

(Rozh. ze dne 25. října 1930, Rv I 1923/29).

P. utvořil s F-em a s dalšími společníky společnost s r. o., jejímiž jednatelem podle stanov byli P. a F. Společnost nebyla zapsána do ob-